

Jaren	Kerkeraad leden
000	29
541	13
025	18
400	22
855	17
891	13
429	20
254	16
150	19
785	14
800	16
789	16
040	16
875	25
730	14
045	12
852	16

en dus samen 2000 minder.
ingetreden.
nne met haar
is. Door min-
deze wijkkerk
malige predi-
omdat hij zich
de leer van
uit zijn ambt
die gemeente
smatieke kerk
minstens an-
en van Grand-
naar of zij dat
weer de vraag.
I weer 3 wijk-
ijn er dus nu
uizend zielen!
le kerk van
ens 22 pre-
zij ongeveer

Grand Rapids
an veilig aan-
de 300 is ge-
ons de bewer-

vereentingen
eren zich om
een lijst van
den behandeld.
dat zij ook in
annen koncur-

drukken, welk
el uitgaat.

ts van de na-

der, met name
is; maar zijn
niet een paar
leren niet voor

i, dat men de
et gehoor, dat

naloopen, be-
verschijnsel is
eft toch weinig
er 's morgens
of 's avonds
d met familie-
wijkkerk komt.
redikant geeft

dezelfde stad
naar de andere
en vrees voet,
oo geliefd, een
en. Hoogstens
al een middel-

kaansche wijk-
elijk elastische
der stad heb-
gemaakt. Het
van de eene
dere, hij soms
en andere wijk-
de menschen
een ander deel

kaansche wijk-
over schreef,
te voorstelling

a-slaafsch na-
aan te bevelen
moet rekenen
dat het stelsel
rdam, Utrecht,
en zou hebben

Men moest — bij wijze van spreken — de Berengaria kunnen chariteren om de felste tegenstanders van het wijkkerkenstelsel eens een trip te laten maken door kerkelijk Amerika. Wie weet of ze dan zelfs niet enthousiast terugkwamen!

Het is natuurlijk het doel van deze artikelenreeks niet om wenken te geven voor de doorvoering van het wijkkerkenstelsel ten onzent.

Slechts wilde ik een voorbeeld voor oogen stellen, in het vertrouwen, dat waar de leering wekt, het voorbeeld trekt.

Met een paar lijnen meen ik dan ook te kunnen volstaan.

In onze groote steden zal het voorloopig wel den weg van Kerkplitsing op moeten, gelijk dat door Dr. Lindeboom is aangegeven en in Den Haag tot een begin van uitvoering is gebracht.

Behoudt de oude stad een tamelijk konstante Gereformeerde bevolking, dan zal men m.i. bij kerkplitsing niet kunnen blijven staan, maar zal men langzamerhand tot wijkkerkvorming moeten doorgaan. Gelijk men uit deze artikelen zal begrepen hebben ligt voor mij aan de wijkkerk de onderstelling ten grondslag, dat zij geheel zelfstandig is en derhalve een eigen kerkeraad heeft.

Wordt de oude stad, gelijk het meestal het geval is, als woonstad meer en meer verlaten en trekt men naar de buitenwijken, dan zal de wijkkerkvorming met meer bezwaren gepaard gaan, hoewel ook dan de moeilijkheden mij niet onoverkomelijk lijken.

Doch beslist is te ontraden, dunkt mij, dat de kerk in de oude stad door deelen uit de buitenwijken tot zich te trekken, haar positie zoekt te handhaven. Zij neme er vrede mee, dat er hoe langer hoe meer van haar vroegere glorie verdwijnt en trachte niet uit alle macht den ouden toestand te bestendigen. Integendeel werke zij de vorming van wijkkerken aan den rand der stad zooveel mogelijk in de hand. Het gaat immers niet om eigen parochie, maar om het koninkrijk Gods!

Waar er nu tal van randgemeenten zijn, die de grootstadskerk beginnen na te doen en reeds twee of meer predikanten hebben, worde dit nog tijdig gestuit. In die randgemeenten zit men niet aan het historisch geworden vast en kan men daarom gemakkelijker het ideaal nastreven.

Het zou te wenschen zijn, dat, zoodra een randgemeente te groot werd voor één predikant, zij op de vorming van een nieuwe zelfstandige wijkkerk bedacht was. Splitsing van de reeds massaal geworden randkerken in zelfstandige wijkkerken, kan ook thans met veel minder moeite dan in het centrum van de stad worden bewerkstelligd.

Voorts heeft de ervaring geleerd, dat men als maximale grootte een wijkkerk moet stellen op duizend zielen of 250 gezinnen.

Men bouwe dan ook geen kerken van meer dan 700 zitplaatsen.

Zulke kleinere kerken bieden het voordeel, dat zij door iederen predikant zijn te bespreken en dat zij de intimiteit bevorderen, waardoor een samenkost der geloovigen zich moet kenmerken.

Wien de nood der groote steden tot een zaak des gebeds geworden is, zal zich van de gedachte tot doorvoering van het wijkkerkenstelsel met de zoo vaak geopperde en zoo telkens weerlegde bezwaren niet durven afmaken!

Nogmaals: het wijkkerkenstelsel beteekent op zichzelf nog geen geestelijke opwaking.

Maar het biedt toch een uitnemend middel ter betere bearbeiding van de kerk van onzen Heere Jezus Christus.

Als Christus het bloed der zielen van de hand der ambtsdragers eischen zal en de vraag zal stellen: waarom hebt gij Mijn schapen niet beter gehoord, wat zal dan het antwoord zijn van hen, die tegen ingrijpende verandering hebben opgezien en in de oude sleur hebben volhard?

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

Morgenoverpeinzing.

Ik lag neder en sliep; ik ontwaakte, want de HEERE ondersteunde mij. Ps. 3: 6.

Wij beginnen dikwerf onzen dag zoo haastig.

We zijn telkens weer de gejaagden. We vinden het vanzelfsprekend feitelijk, dat we weer ontwaakten. Zoo gaan we immers den gewonen gang.

Maar David dan?...

Och ja, David... maar die was in gevaar. Absalom achtervolgde hem. Dan is zulk een houding geen wonder. Zie, daar is ook iets anders: de overpeinzing van een van Gods kinderen: „(als) ik wakker word, ben ik nog bij u". Dat is wel de houding van het „alles uit Gods hand ontvangen", en van het „omgaan met den Heere".

Maar zoo dikwerf is die houding afwezig.

Juist in onzen drukken tijd.

Het besef, dat de Heere ons draagt, den nacht door; dat Hij ook den nieuwen morgen ons geeft als een geschenk van Zijn Vaderhand, is zoo menigmaal afwezig bij ons.

Voor al onze tijd geeft zulk een gevaar, dat het christelijk gezin het belijden van Psalm 3 vergeet.

Een van de meest gejaagde oogenblikken is het eerste uur van den morgen.

Laat opstaan; zoo laat mogelijk; kinderen naar school; anderen naar een cursus; anderen naar 't kan-

toor; alles roept; éven onthiten; niet allen tegelijk. Zeer veel menschen houden „open tafel" des morgens. De „gaande en komende" man moet zich maar voorzien.

Wat komt er zoo terecht van de na-beleving van Davids morgengebed?

Christelijke ouders hebben in dezen ook een taak: de kinderen zoo te leiden, dat ze leeren waardeeren ook het rusten van den nacht; dat ze leeren, den dag met God te beginnen.

Mijn broeder en zuster, de dag met God begonnen is een goede dag.

Wat geeft het een zegen voor uw ziel, wanneer ge in den morgen moogt zijn in den geest bij uw God.

Hij bewaarde u dezen nacht weer.

Terwijl gij nederlaagt en niet wist van uw eigen zijn, droeg Gods Hand u verder.

Uw hart bleef kloppen, uw adem werd niet gestoord, uw geest kreeg nieuwe kracht — alles, omdat God u ondersteunde.

Wat letten we weinig op gewone dingen.

Wat vliegt ons haastige leven voort.

Mijn lezer, ga elken morgen éven stilstaan.

Het geldt elken morgen weer: het zijn de goeder-tierenheden des Heeren, dat we niet vernield zijn.

God blijft ondersteunen — het licht van Christus' kruis schijnt over den nacht.

En als we dat zien, dan wordt de dag gewijd.

Een gewijde dag telkens weer — 't beteekent een gewijde leven.

Elken morgen weer herinnert God u: „Ik ben goeder-tieren".

Zegt ge nu tegen die herinnering Gods „ja" of „neen"?

O zeg „ja".

En wees even stil.

J. W.

KERKELIJK LEVEN.

Mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraald?

XXII (Slot).

Sinds de Synode van 1917, waarop de zaak ter sprake kwam, is er veel veranderd.

Een groot deel van het voorbereidende werk, dat daar noodig werd geacht, is thans geleverd.

Het tekstonderzoek is thans op een rust-punt gekomen.

Andere vertalingen dreigen ook in onze kringen de Statenvertaling te vordringen.

Voorbeelden ter vergelijking van de STV. (= Statenvertaling) met nieuwe vertalingen, welke als voorbereidend werk voor een verbeterde vertaling kunnen dienen.

1. Uit de Psalmen. 2. Uit Jesaja. 3. Uit Jeremia. 4. Uit de Klaagliederen. 5. Uit Habakuk. 6. Uit Nahum. 7. Uit 1 Koningen. 8. Uit Mattheus. 9. Uit Galaten. 10. Uit Efeze. 11. Uit Filippienzen. 12. Uit Kolossenzen. 13. Uit 1 en 2 Thessalonicenzen. 14. Uit Hebreëen.

Is dus de Statenvertaling voor aanmerkelijke verbetering vatbaar, omdat het taalinzicht en de taalkennis van de beide talen, waarin onze bijbel is geschreven, sedert drie eeuwen is verdiept en verrijkt, ook in een ander opzicht is wijziging gewenscht.

Onze taal heeft sinds de Synode van Dordrecht geen kleine verandering ondergaan.

Niet alleen houden wij er thans een andere spelling op na, maar ook tal van woorden en uitdrukkingen zijn in onbruik geraakt. Met een beetje studie kan men er voorzeker wel achter komen, wat ze oorspronkelijk beteekenden, maar voor dagelijks gebruik mag men niet als eisch stellen, dat er eerst zulk een onderzoek wordt ingesteld.

Zal onze Schriftvertaling dag aan dag ook door minderontwikkelden worden opgeslagen en door kinderen worden aangehoord, dan moet zij zoo eenvoudig mogelijk zijn. Niet, dat zij opzettelijk vereenvoudigd moet worden, gelijk men wel door het kiezen van andere beelden een dorpsbijbel, een kinderbijbel, een stadsbijbel heeft willen maken.

Een vertaling heeft ook daarin streng vast te houden aan den oorspronkelijken tekst. Maar evenmin mag hij onder invloed van het konservatisme een taal blijven spreken, die het volk tegenwoordig niet meer verstaat. Een goede vertaling behoort op het eerste hooren zoo begrijpelijk te zijn als de grondtekst het toelaat.

Nu hebben de verschillende bijbeluitgevers gedurende de laatste halve eeuw zich genoodzaakt gezien de Statenvertaling van oude spelling en verouderde woorden en uitdrukkingen te zuiveren. Zoowel de uitgaven van het Nederlandsch Bijbelgenootschap als die van het Britsch en Buitenlandsch Bijbelgenootschap dragen daar de sporen van. Toch laat de spelling vaak nog te wenschen over. Men is halverwege blijven staan. Het schijnt alsof men huiverig was naar geheel te konformeren aan de spelling, welke wij tegenwoordig gebruiken. Ook heeft men woorden als „kond gedaan" in Lukas 2:15, „beginsel" in Prediker 7:8, „aan-beginne" in Jesaja 40:21 vervangen door „ver-kondigd", „begin", „beginne" enz. enz. maar tal van andere archaïsmen zijn nog niet uitgezuiverd.

Het konsekwente werk is in deze verricht door de hoogleraren Bavinck, Kuyper en Rutgers. Zij gingen in hun zoogenaamden Flakkeeschen Bijbel meer systematisch te werk. Maar zonder ook maar

eenigszins op den uitnemenden arbeid van die door ons zoo hooggeëerde mannen af te dingen, kan toch kwalijk worden ontkend, dat ook zij er nog niet in geslaagd zijn ons van alle archaïsmen af te helpen.

Gewrongen konstrukties met woorden als „het-welk", „diezelve" en „derzelver" en „deszelfs", enz. enz., komen daarin nog altijd voor.

Daarenboven worden als huishouds gewoonlijk andere uitgaven gebruikt.

Indertijd (1908) heeft de heer Chr. Stapelkamp — naar ik meen thans directeur van de Chr. H. B. S. te Groningen — een paar artikelen in „Ons Tijdschrift" aan deze zaak gewijd onder den titel „Verouderde woorden en uitdrukkingen in den Statenbijbel". Later heeft hij er nog eens de aandacht op gevestigd in „Op den Uitkijk".

Hij voert o.m. als voorbeelden aan:

Kwelen (Jesaja 19:8; 24:7; Hosea 4:3; Nahum 1:4) voor pijn lijden, klagen;

tafelbroeders (Ps. 35:16) voor wat wij noemen: tafelschuimers;

behoorte (1 Kon. 6:38) waarvoor de vertaling van het Br. en Buitenlandsch Bijbelgenootschap thans heeft „naar al zijn behooren", maar wat eigenlijk moet zijn „geheel naar behooren";

dennnen (Micha 2:12; Job 36:29; Ezechiël 1:24; 26:13) voor: dreunen, daveren, galmen, zingen;

verzuppen (Jesaja 19:5) voor: uitdrogen;

luidbaar (Neh. 8:16) voor: ruchtbaar, openbaar;

ontwenden (Lev. 5:15, 16) voor: ontvreemden, stelen;

smoutig (Jes. 30:23; Hab. 1:16) voor: vet, vetlig;

Spang (Hooglied 1:10, 11) voor: band, omlijsting, ring, welke tot sieraad dienen;

hussel (Mattheus 13:30) voor: bos, bundel, schoof;

onnoozel (Hebr. 7:26) voor: onschuldig;

zich maken (2 Sam. 13:5, 6) voor: zich houden.

Aan deze voorbeelden zouden nog vele andere zijn toe te voegen.

Maar hiermee gelooven we te kunnen volstaan om aan te toonen, dat ook in deze verbetering wenschelijk is.

Hiermee zijn wij aan het eind van onze artikelenreeks gekomen.

Op de vraag: mag met een verbeterde bijbelvertaling langer worden gedraald? hebben wij zonder aanzeling een ontkennend antwoord gegeven.

Wij meenen met de stukken te hebben bewezen, dat een verbeterde bijbelvertaling niet alleen WENSCHELIJK, maar bepaald NOODZAKELIJK is.

Wij meenen evenzeer te hebben aangewezen, hoe het tot stand komen van zulk een bijbelvertaling binnen korten tijd MOGELIJK is.

Wij herhalen: HET IS THANS DE TIJD ER VOOR.

Uitstellen zou onverantwoordelijk zijn.

Wel verwachten wij, dat er nog bezwaren zullen worden geopperd en dat men vooral zal vragen hoe die verbeterde vertaling zal moeten zijn of een nieuwe vertaling of een herziening van onzen Statenbijbel.

Gaarne zien wij ook dat nog onder de oogen.

Maar daarvoor moeten wij dan een korte afzonderlijke artikelenreeks reserveeren.

— Schrift en Schriftbeschouwing.

VI.

Ver staat alzoo Kuyper af van de mechanische opvatting, als zou de Schrift zelf dood zijn. De Schrift is voor hem het levende en krachtige Woord Gods. Zij ontwikkelt een gestadige aktie. Zij is een door den Heiligen Geest voortgestuwde en de geesten voortstuwende „kracht".

In zijn Encyclopaedie, 2de deel, bl. 352, spreekt hij dan ook van de werkingen des Geestes, gelijk onze oude Gereformeerde theologen van „concomitantia". De Schrift is volgens hem zonder de aktie des Geestes niet denkbaar. Hij noemt de werking van den Heiligen Geest in en door de Schrift „steeds present". De Heilige Geest verbindt Zijn werking dus niet zoo nu en dan aan de Schrift, wanneer een geloovige verlicht wordt b.v. Neen, die werking laat zich van de Schrift eenvoudig niet losmaken. Ze is „steeds present". Precies hetzelfde leerde Bavinck, toen hij de theopneustie een blijvende eigenschap van de Schrift noemde. Bavinck en Kuyper zijn het hierin met elkander volkomen eens.

Maar nu vindt men bij Kuyper ook een paar uitspraken, welke den schijn kunnen wekken alsof hij met zichzelf in tegenspraak geraakt.

Zoo leest men in E. Voto, 2de deel, bl. 402: „Voor ons is de Heilige Schrift zonder de blijvende werking van den Heiligen Geest een dood boek en zijn evenzoo de bestanddeelen van de Sacramenten gewone natuurproducten, zoodat er nooit of nimmer genadewerking kan plaats hebben dan door den Heiligen Geest".

Wie zich nu door den klank van een los citaat laat verleiden, zou oordeelen, dat dit toch wel eenige overeenkomst heeft met de bewering, gelijk die van schismatieke zijde werd geuit.